

Arrest

nr. 188 447 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 4 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 24 maart 2017 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 maart 2009 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 5 januari 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Bij arrest nr. 98 791 van 14 maart 2013 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 127 862 van 5 augustus 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Bij arrest nr. 127 865 van 5 augustus 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.9. Op 12 december 2014 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 21 januari 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.11. Op 28 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 28 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Op 23 september 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 4 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden :

(...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 21.09.2015, ingediend op 23.09.2015, gevolgd door een positieve adrescontrole op 05.10.2015,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet konden indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder hun langdurig verblijf in het Rijk, de geboorte van hun jongste kind in België, de scholing van hun kinderen, hun vriendenkring en hun kennis van de Nederlandse taal, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

- Mijnheer kwam naar eigen zeggen op 12.08.2008 in België aan. Op 13.08.2008 verklaarde hij zich kandidaat vluchteling. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) hechtte geen geloof aan zijn beweerde etnische origine en dus evenmin aan zijn bewering dat zijn problemen te wijten zouden zijn aan deze origine.

Zijn asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 04.05.2009 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. Vervolgens werd hij op 29.11.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend dd. 05.12.2012. Op 12.06.2013 zou mijnheer naar verluid zonder zijn echtgenote voor een poos teruggekeerd zijn naar het herkomstland, doch hiervan is geen concreet bewijs aan te treffen in zijn dossier.

- Mevrouw, vergezeld van 2 kinderen, kwam naar eigen zeggen op 28.12.2009 in België aan. Ze verklaarde zich kandidaat vluchteling op 30.12.2009. Haar asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 29.09.2010 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen. Deze definitieve weigeringsbeslissing werd haar betekend dd.

30.09.2010. Vervolgens werd zij op 29.11.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend dd. 05.12.2012.

- Op 13.04.2015 dienden de verzoekers samen een asielaanvraag in, die op 04.05.2015 niet in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze weigeringsbeslissing werd hen dezelfde dag betekend.

De duur van de asielpcedures – namelijk om en bij 9 maanden en 21 dagen wat die van mijnheer alleen betreft, ongeveer 9 maanden wat die van mevrouw aangaat en zo'n 21 dagen met betrekking tot hun gezamenlijke asielaanvraag – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Uit het dossier blijkt dat er bovendien tot 5 maal toe een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend:

- Zijn verzoekschrift op grond van art. 9 ter dd. 02.04.2009 werd op 24.07.2013 ten gronde geweigerd, met betekening op 29.08.2013.

- Hun verzoekschrift op grond van art. 9 bis dd. 05.01.2013 werd op 17.09.2013 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering. Dezelfde dag werd hij het voorwerp van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, de bijlage 13, betekend op 12.11.2013.

- Hun verzoekschrift in het kader van art. 9 ter dd. 12.12.2014 werd op 28.01.2015 onontvankelijk gezet. De betrokkenen werden daarop het voorwerp van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, de bijlage 13, hen betekend dd. 09.02.2015.

- Hun verzoek op basis van art. 9 ter dd. 12.03.2015 werd op 26.03.2015 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering. Op 07.04.2015 werd hem een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de bijlage 13, betekend.

- Hun voorliggend verzoekschrift gebaseerd op art. 9 bis ingediend op 23.09.2015, is aldus de 5de aanvraag om machtiging tot verblijf op rij.

De duur van een procedure om machtiging tot verblijf, zij dit nu op grond van art. 9 bis of op grond van art. 9 ter gebeurt, vormt geen criterium om aan vreemdelingen een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Ondanks de vele weigeringsbeslissingen en de bevelen om het grondgebied te verlaten, die reeds aan de betrokkenen betekend werden, hebben ze nagelaten om gevolg te geven deze bevelen en hebben ze zich moedwillig verder genesteld op het Belgische grondgebied waarbij ze moedwillig het schoolbezoek van hun kinderen hebben laten doorgaan in deze preciaire verblijfstoestand. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. Zij hebben aldus de duur van hun verblijf aan zichzelf te wijten door het opstarten van verschillende procedures om alzo hun verblijf in het Rijk te rekken. Bijgevolg kan hun argument inzake hun langdurig verblijf niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De betrokkenen werden immers op geen enkel moment van hun verblijf "gemachtigd tot verblijf."

De scholing van hun kinderen en het argument dat zij geen andere taal zouden spreken dan het Nederlands en enkel het leven en het opleidingssysteem in België kennen en dat een verplichte terugkeer hun opleiding zou onderbreken, wat hun toekomst zou hypothekeren, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. In deze context moet opgemerkt worden dat de kinderen aan huidig schooljaar zijn begonnen in illegaal verblijf. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben de betrokkenen enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te nestelen (zie hierboven). Het zijn de ouders die door hun gedrag de belangen van de kinderen geschaad hebben. Zij wisten immers dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. Er wordt niet aangetoond dat de kinderen de taal van hun ouders, van hun herkomstland niet zouden spreken. Dit blote argument, dat daarenboven ongeloofwaardig is, kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Hoe dan ook, nergens uit blijkt dat de kinderen een leerprobleem zouden hebben op het vlak van taalverwerving. De in België gevolgde scholing vergt klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De scholing van hun kinderen kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien niet aangetoond wordt dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst.

Dat hun jongste kind in Roeselare werd geboren, vormt geen buitengewone omstandigheid daar dit kind net zoals de andere minderjarige kinderen, dezelfde verblijfstoestand heeft als de ouders. Het is in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij hun ouders, met wie zij een gezin vormen, vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "III. Ten gronde," waaronder de duur van hun verblijf, de getuigenverklaringen, het attest van inburgering en maatschappelijke integratie, de Nederlandse taallessen, de geboorte van hun jongste kind in België, de scholing van de kinderen met goede resultaten, de vraag van de kinderen zelf om hun scholing alhier te mogen verderzetten, dat de hele school en gemeenschap gekant zijn tegen een mogelijke uitwijzing van deze familie, hun voorbeeldige integratie, hun vrienden en kennissenkring, hun werkbereidheid en wil om in het eigen onderhoud te voorzien, hun goed gedrag, de afwezigheid van elementen van openbare orde, dat een gedwongen terugkeer een ernstige aantasting van de levenskwaliteit zou inhouden, hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied."

1.15. Op 4 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Bij arrest nr. 188 445 van 15 juni 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.

1.17. Bij arrest nr. 188 446 van 15 juni 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.12.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen eveneens het vertrouwensbeginsel geschonden achten.

Hun enig middel zetten de verzoekende partijen uiteen als volgt:

“Il.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iederen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Il.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Il.1.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.” Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel

indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem. 1997, nr.4, p.385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

II.1.4. In casu hebben verzoekende partijen het volgende gemotiveerd als buitengewone omstandigheden in hun aanvraag 9bis dd. 23 september 2015:

'Verzoekende partijen dienen huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hun thans onmogelijk is om hun aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit hun land van herkomst, Macedonië, in te dienen.

Verzoekende partij wenst hieronder dan ook haar buitengewone Omstandigheden te verduidelijken.

Het is voor verzoekende partijen thans onmogelijk om hun aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis vanuit Macedonië in te dienen, aangezien dit een procedure is die sowieso meerdere maanden in beslag neemt (ad minimum).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem. 1997, nr.4, p.385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen bevinden zich in buitengewone omstandigheden omwille van hun langdurig verblijf in België.

Verzoekende partijen bevinden zich sinds 12 augustus 2008 ononderbroken in België, samen met hun drie minderjarige kinderen, waarvan de jongste in België is geboren. De kinderen van verzoekende partij zijn aldus hier opgegroeid dan wel hier geboren en getogen. Zij gaan hier naar school, hebben een vriendenkring uitgebouwd, spreken geen andere taal dan het Nederlands en hebben niets anders gekend dan het leven en opleidingsstelsel in België.

Als het gezin verplicht wordt terug te keren naar Macedonië om een aanvraag ex artikel 9 bis in te dienen, wordt hun integratieproces onnodig verstoord en hun opleiding onderbroken, wat uiteraard de toekomst van deze kinderen hypothekeert.

Ook verzoekende partijen zijn volledig geïntegreerd in België, spreken de taal en hebben alle mogelijke cursussen gevolgd om zich aan te passen aan onze cultuur.

Verzoekende partijen dienden deze aanvraag ex artikel 9bis van het Vreemdelingenwet in op basis van hun langdurig verblijf en perfecte integratie in België..(…). ‘

Verwerende partij repliceert dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond.

II.1.5. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen omwille van het feit dat hun drie kinderen alhier onderwijs volgen. Verwerende partij stelt dat het de ouders zijn die door hun ‘gedrag’ de belangen van de kinderen geschaad zouden hebben. Verzoekende partijen zouden nooit gemachtigd zijn tot verblijf.

Nochtans bevonden verzoekende partijen zich van 10 februari 2010 tot 24 juli 2013 in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure. Tijdens een ontvankelijke medische regularisatie procedure zijn verzoekende partijen wel degelijk gemachtigd op het grondgebied te verblijven (weliswaar tot een beslissing over de gegrondheid volgt).

Het spreekt dan ook voor zich dat schoolplichtige kinderen alhier school volgen. Het is dan ook eerder door het onzorgvuldig handelen van verzoekende partij (cfr. vernietigingsarrest RvV nr. 98 791 dd. 14.03.2013) dat deze procedure werd verlengd.

Zelfs een tijdelijke terugkeer – hetgeen in de praktijk meerdere maanden in beslag neemt- naar Macedonië, maakt dat de kinderen hun opleiding zouden moeten onderbreken, hetgeen een nefast is voor hun intellect. Bovendien zouden de minderjarige kinderen uit hun eigen leefomgeving onttrokken worden.

Verwerende partij verwacht het onmogelijke. Dit is niet redelijk.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend. 12

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partijen.

II.1.6. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partijen tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december2009, nr. 198.769).”

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden. In die zin werd tevens gemotiveerd in de initiële aanvraag: ‘Verzoekende partijen bevinden zich in buitengewone omstandigheden omwille van hun langdurig verblijf in België.

Verzoekende partijen bevinden zich sinds 12 augustus 2008 ononderbroken in België, samen met hun drie minderjarige kinderen, waarvan de jongste in België is geboren. De kinderen van verzoekende partij zijn aldus hier opgegroeid dan wel hier geboren en getogen. Zij gaan hier naar school, hebben een

vriendenkring uitgebouwd, spreken geen andere taal dan het Nederlands en hebben niets anders gekend dan het leven en opleidingsstelsel in België.'

Verwerende partij meent dus dat de perfecte integratie van verzoekende partij geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

*Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21.12.2012 (Cf. **Stuk 3**). Verwerende partij is daar van mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat om over te gaan tot regularisatie. Verzoekende partijen verblijven onafgebroken in België sedert 2008, zijn alhier sociaal verankerd. Zelfs de burgemeester, Luc Martens, looft de perfecte integratie van verzoekende partijen (cf. **Stuk 4**)!*

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar sociale verankering en haar familiale situatie niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit bij anderen wel zo is.

II.1.7. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nergens in hun betoog verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden.

In zoverre de verzoekende partijen de schending zouden wensen aan te voeren van het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de

aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. De verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat nergens in de vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9*bis*, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland alsook dat de in de aanvraag aangevoerde elementen van integratie van de verzoekende partijen in de fase van de ontvankelijkheid niet behandeld worden. Voorts kan in de motieven van de bestreden beslissing gelezen worden dat de door de verzoekende partijen in hun aanvraag ingeroepen elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid, waarbij wordt gewezen op het arrest van de Raad van State. In dit arrest (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), wordt gesteld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij zouden menen dat de bestreden beslissing hen niet leert waarom de elementen van hun lokale en sociale verankering niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet aantonen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland foutief of kennelijk onredelijk is. Zij tonen immers niet aan op welke wijze de door hen ingeroepen integratie een aanvraag in het buitenland zou verhinderen. Zij tonen niet *in concreto* aan dat hun integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Door enkel te stellen dat zij menen dat elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden, geven zij enkel blijk van een andere mening dan de verwerende partij, doch tonen hiermee het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende de integratie niet aan.

Waar de verzoekende partijen nog voorhouden niet te begrijpen waarom hun lokale verankering niet leidt tot verblijf, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij meent dat de perfecte integratie van de verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie. De verwerende partij heeft *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid, met name het onderzoek naar het feit of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zich geenszins opdrong.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar een beslissing van de verwerende partij waaruit zou blijken dat de verwerende partij wél is overgegaan tot regularisatie op grond van de mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat, moet erop worden gewezen dat de beslissing waarnaar wordt verwezen dateert van 21 december 2012, in een andere juridische context. Overigens, zo uit dit schrijven al zou blijken dat is voorbijgegaan aan de wettelijk verplichte beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dan moet erop worden gewezen dat de verzoekende partijen zich hierop niet kunnen steunen om een onwettige toestand te proberen bewerkstelligen.

In zoverre zij er op wijzen dat zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald dat zij zich sinds 12 augustus 2008 ononderbroken in België bevinden met hun drie minderjarige kinderen, waarvan de jongste in België is geboren, dat de kinderen hier zijn opgegroeid dan wel hier geboren en getogen, dat zij hier naar school gaan en geen andere taal spreken dan het Nederlands en niets anders gekend hebben dan het leven en opleidingsstelsel in België, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent elk van deze aangevoerde elementen afzonderlijk werd gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken en

dit als volgt: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet konden indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder hun langdurig verblijf in het Rijk, de geboorte van hun jongste kind in België, de scholing van hun kinderen, hun vriendenkring en hun kennis van de Nederlandse taal, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

- Mijnheer kwam naar eigen zeggen op 12.08.2008 in België aan. Op 13.08.2008 verklaarde hij zich kandidaat vluchteling. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) hechtte geen geloof aan zijn beweerde etnische origine en dus evenmin aan zijn bewering dat zijn problemen te wijten zouden zijn aan deze origine.

Zijn asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 04.05.2009 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen. Vervolgens werd hij op 29.11.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend dd. 05.12.2012. Op 12.06.2013 zou mijnheer naar verluid zonder zijn echtgenote voor een poos teruggekeerd zijn naar het herkomstland, doch hiervan is geen concreet bewijs aan te treffen in zijn dossier.

- Mevrouw, vergezeld van 2 kinderen, kwam naar eigen zeggen op 28.12.2009 in België aan. Ze verklaarde zich kandidaat vluchteling op 30.12.2009. Haar asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 29.09.2010 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen. Deze definitieve weigeringsbeslissing werd haar betekend dd.

30.09.2010. Vervolgens werd zij op 29.11.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend dd. 05.12.2012.

- Op 13.04.2015 dienden de verzoekers samen een asielaanvraag in, die op 04.05.2015 niet in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze weigeringsbeslissing werd hen dezelfde dag betekend.

De duur van de asielpcedures – namelijk om en bij 9 maanden en 21 dagen wat die van mijnheer alleen betreft, ongeveer 9 maanden wat die van mevrouw aangaat en zo'n 21 dagen met betrekking tot hun gezamenlijke asielaanvraag – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Uit het dossier blijkt dat er bovendien tot 5 maal toe een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend:

- Zijn verzoekschrift op grond van art. 9 ter dd. 02.04.2009 werd op 24.07.2013 ten gronde geweigerd, met betekening op 29.08.2013.

- Hun verzoekschrift op grond van art. 9 bis dd. 05.01.2013 werd op 17.09.2013 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering. Dezelfde dag werd hij het voorwerp van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, de bijlage 13, betekend op 12.11.2013.

- Hun verzoekschrift in het kader van art. 9 ter dd. 12.12.2014 werd op 28.01.2015 onontvankelijk gezet. De betrokkenen werden daarop het voorwerp van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, de bijlage 13, hen betekend dd. 09.02.2015.

- Hun verzoek op basis van art. 9 ter dd. 12.03.2015 werd op 26.03.2015 afgesloten met een onontvankelijkheidsweigering. Op 07.04.2015 werd hem een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, de bijlage 13, betekend.

- Hun voorliggend verzoekschrift gebaseerd op art. 9 bis ingediend op 23.09.2015, is aldus de 5de aanvraag om machtiging tot verblijf op rij.

De duur van een procedure om machtiging tot verblijf, zij dit nu op grond van art. 9 bis of op grond van art. 9 ter gebeurt, vormt geen criterium om aan vreemdelingen een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Ondanks de vele weigeringsbeslissingen en de bevelen om het grondgebied te verlaten, die reeds aan de betrokkenen betekend werden, hebben ze nagelaten om gevolg te geven deze bevelen en hebben ze zich moedwillig verder genesteld op het Belgische grondgebied waarbij ze moedwillig het schoolbezoek van hun kinderen hebben laten doorgaan in deze preciaire verblijfstoestand. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. Zij hebben aldus de duur van hun verblijf aan zichzelf te wijten door het opstarten van verschillende procedures om alzo hun verblijf in het Rijk te rekken. Bijgevolg kan hun argument inzake hun langdurig verblijf niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De betrokkenen werden immers op geen enkel moment van hun verblijf "gemachtigd tot verblijf."

De scholing van hun kinderen en het argument dat zij geen andere taal zouden spreken dan het Nederlands en enkel het leven en het opleidingssysteem in België kennen en dat een verplichte terugkeer hun opleiding zou onderbreken, wat hun toekomst zou hypothekeren, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. In deze context moet opgemerkt worden dat de kinderen aan huidig schooljaar zijn begonnen in illegaal verblijf. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben de betrokkenen enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te nestelen (zie hierboven). Het zijn de ouders die door hun gedrag de belangen van de kinderen geschaad hebben. Zij wisten immers dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. Er wordt niet aangetoond dat de kinderen de taal van hun ouders, van hun herkomstland niet zouden spreken. Dit blote argument, dat daarenboven ongeloofwaardig is, kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Hoe dan ook, nergens uit blijkt dat de kinderen een leerprobleem zouden hebben op het vlak van taalverwerving. De in België gevolgde scholing vergt klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De scholing van hun kinderen kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien niet aangetoond wordt dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst.

Dat hun jongste kind in Roeselare werd geboren, vormt geen buitengewone omstandigheid daar dit kind net zoals de andere minderjarige kinderen, dezelfde verblijfstoestand heeft als de ouders. Het is in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij hun ouders, met wie zij een gezin vormen, vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "III. Ten gronde," waaronder de duur van hun verblijf, de getuigenverklaringen, het attest van inburgering en maatschappelijke integratie, de Nederlandse taallessen, de geboorte van hun jongste kind in België, de scholing van de kinderen met goede resultaten, de vraag van de kinderen zelf om hun scholing alhier te mogen verderzetten, dat de hele school en gemeenschap gekant zijn tegen een mogelijke uitwijzing van deze familie, hun voorbeeldige integratie, hun vrienden en kennissenkring, hun werkbereidheid en wil om in het eigen onderhoud te voorzien, hun goed gedrag, de afwezigheid van elementen van openbare orde, dat een gedwongen terugkeer een ernstige aantasting van de levenskwaliteit zou inhouden, hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij stelt dat het de ouders zijn die door hun gedrag de belangen van de kinderen hebben geschaad, dat zij nooit zouden gemachtigd zijn tot een verblijf, terwijl zij zich nochtans van 10 februari 2010 tot 24 juli 2013 in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure bevonden, tijdens dewelke zij wel degelijk gemachtigd waren op het grondgebied te verblijven, weliswaar tot een beslissing over de gegrondheid, dat het voor zich spreekt dat de schoolplichtige kinderen alhier dan ook school volgden, dat het dan ook eerder door het onzorgvuldig handelen van de verwerende partij, door het vernietigingsarrest van 14 maart 2013, is dat deze procedure werd verlengd, voeren zij kritiek op een overtollig motief. Immers werd betreffende de scholing van de kinderen terecht gesteld *“De scholing van hun kinderen en het argument dat zij geen andere taal zouden spreken dan het Nederlands en enkel het leven en het opleidingssysteem in België kennen en dat een verplichte terugkeer hun opleiding zou onderbreken, wat hun toekomst zou hypothekeren, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. In deze context moet opgemerkt worden dat de kinderen aan huidig schooljaar zijn begonnen in illegaal verblijf.”* en *“Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.”* en *“Er wordt niet aangetoond dat de kinderen de taal van hun ouders, van hun herkomstland niet zouden spreken. Dit blote argument, dat daarenboven ongeloofwaardig is, kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Hoe dan ook, nergens uit blijkt dat de kinderen een leerprobleem zouden hebben op het vlak van taalverwerving. De in België gevolgde scholing vergt klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De scholing van hun kinderen kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien niet aangetoond wordt dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst.”* Deze motieven, waaruit voldoende blijkt waarom de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom het voor de verzoekende partijen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kunnen de bestreden beslissing op dit punt afdoende schragen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij terecht kon vaststellen dat de verzoekende partijen nooit gemachtigd werden tot verblijf. Immers ontvingen de verzoekende partijen, naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van hun aanvraag om medische regularisatie van 2 april 2009, op 10 februari 2010 een attest van immatriculatie. Dit betreft een tijdelijk en precair verblijfsdocument dat het verblijf op het grondgebied dekt gedurende de periode die het bestuur nodig heeft om een verblijfsaanvraag te onderzoeken, doch geenszins een machtiging tot verblijf.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zelfs een tijdelijke terugkeer, die in de praktijk meerdere maanden in beslag neemt, naar Macedonië maakt dat de kinderen hun opleiding zouden moeten onderbreken, hetgeen nefast is voor hun intellect, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen in wezen de elementen, ingeroepen als buitengewone omstandigheden, in hun aanvraag herhalen. Zij stelden immers *“Als het gezin verplicht wordt terug te keren naar Macedonië om een aanvraag ex artikel 9 bis in te dienen, wordt (...), hun opleiding onderbroken, wat uiteraard de toekomst van deze kinderen hypothekeert”*. Door het louter herhalen in het verzoekschrift van elementen uit de aanvraag, tonen de verzoekende partijen niet aan dat het antwoord op deze elementen feitelijk niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partijen slagen er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing het element van de scholing van de kinderen heeft besproken doch dat zij hierbij tot de conclusie kwam dat de scholing van de kinderen hier niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partijen niet aantonen dat de scholing niet kan worden verdergezet in het herkomstland. Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij motiveert dat de in België gevolgde scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs vergt, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn, alsook dat het feit dat de kinderen in België school hebben gelopen enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betreffende het onderbreken van de opleiding merkt de verwerende partij in de bestreden beslissing op dat de kinderen aan huidig schooljaar begonnen zijn in illegaal verblijf. De verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen overigens niet.

Waar de verzoekende partijen betogen dat het feit dat de kinderen hun opleiding zouden moeten onderbreken nefast is voor hun intellect, dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij zich beperken tot een loutere bewering. Voorts herhaalt de Raad dat de verwerende partij motiveerde dat de kinderen aan

huidig schooljaar begonnen zijn in illegaal verblijf. Deze motieven worden door de verzoekende partijen niet betwist. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen en hun kinderen bij de aanvang van het schooljaar waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op 23 september 2015, werd ingediend, illegaal op het grondgebied verbleven, en zij aldus voor de aanvang van dit schooljaar, zijnde het schooljaar 2015/2016, konden terugkeren naar het land van herkomst zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond, kunnen de verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar.

Waar de verzoekende partijen nog stellen dat de minderjarige kinderen uit hun leefomgeving zouden onttrokken worden – argument dat niet als dusdanig werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de aanvraag van 23 september 2015 – wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partijen zich beperken tot voormelde stelling, doch geenszins aantonen op welke wijze het onttrekken van de minderjarige kinderen uit hun huidige leefomgeving, een buitengewone omstandigheid vormt waarom het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om een aanvraag in te dienen in het herkomstland. Voorts wijst de Raad er ook nog op dat betreffende het belang van de kinderen, door de verwerende partij gemotiveerd werd dat *“Het is in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij hun ouders, met wie zij een gezin vormen, vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.8. Met het enkel herhalen en wijzen op hun verblijf in België sinds 2008 en hun lovenswaardige perfecte integratie en sociale verankering, tonen de verzoekende partijen het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de motieven van de bestreden beslissing niet aan. Het loutere feit dat de verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat *in casu* werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor de verzoekende partijen, dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen omwille van het feit dat hun drie kinderen alhier onderwijs volgen en dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig zijn die toelaten dat de aanvraag van de verzoekende partijen in België mag worden ingediend, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Immers in zoverre de verzoekende partijen met een dergelijk betoog de Raad willen verleiden tot het herbeoordelen van de elementen van integratie, verblijf en sociale en familiale banden in België, merkt de Raad op dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en de verzoeker kan daarop dan ook niet aansturen.

2.9. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde elementen, ook deze met betrekking tot de integratie van de aanvragers, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Immers, de Raad herhaalt dat het de omstandigheden betreft die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Waar de verzoekende partijen stellen dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor hun integratie, wijst de Raad er op dat zij daarmee nog niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet, aantonen.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling. Het feit dat *“buitengewone omstandigheden”* niet gelijk gesteld kunnen worden met overmacht, ontslaat de verzoekende partijen niet van hun verantwoordelijkheid om concreet aan te tonen dat het voor hen ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is (RvS 9 december 2009, nr. 189 769) om zich aan te bieden op de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om een aanvraag in te dienen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij omstandigheden van overmacht verwacht. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij het onmogelijke verwacht, doch tonen dit geenszins *in concreto* aan.

2.10. Betreffende de door de verzoekende partijen ter terechtzitting neergelegde stukkenbundel, wijst de Raad er op dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.*). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

2.11. Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, dan wel de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER